

Referat fra programrådsmøte 8.3.2013

Tid: Fredag 8.3.2012, kl. 09.15 – 11.30

Sted: Håndbiblioteket 5. etg. Niels Treschows hus

Tilstede: Ragnar Holst Larsen, John McNicol, Jan Eivind Myhre, Hans Jacob Orning, Nina Maria Rud, Magne O. Rønningen, Petter Eri Sørbye, Elisabetta Cassina Wolff.

a) Innkallingen og sakslisten ble godkjent.

b) Referatet fra programrådsmøtet 12.11.2012 ble godkjent.

Orienteringssaker

1) Nytt programråd med presentasjonsrunde

Det nye programrådet ble ønsket velkommen av programleder John McNicol, og det ble en kort presentasjonsrunde av medlemmene i programrådet. McNicol beklaget den korte fristen for innkallingen til møtet. Ledelsesskifte og ny studieleder hadde ført til en hektisk start på semesteret..

2) Gjennomgang av tallene fra opptaket til masterprogrammet våren 2013

Programleder orienterte kort om opptakstallene og konkluderte med at tallene var gode, 32 studenter hadde møtt til masterstudiet våren 2013. Det har vært et gjennomgående problem å få fylt opptakskvoten på masterprogrammet i historie på 90 plasser i året (30 plasser på våren, 60 plasser på høsten), og kvoten for våren hadde ikke blitt fylt siden våren 2009.

3) Inndratte studieretter 2012

Programleder orienterte om antall inndratte studieretter på historieprogrammene for 2012, og håpet trenden med færre inndratte studieretter på bachelorprogrammet i historie signaliserte en lavere frafallsprosent i tiden fremover. Mastertallene var gode, i den forstand at få studenter fikk studieretten inndratt eller sluttet på programmet. Mer bekymringsfullt var det høye tallet på inndratte studieretter på årsenheten i historie høsten 2012.

4) Emneevalueringer høsten 2012

Programleder gikk først gjennom evalueringen av emnet HIS2140/4140 - Objects and Identities in the Viking Age. Det var Ildar Garipzanovs første emne og undervisningen hadde foregått på engelsk. Evalueringen viste et stort frafall blant de norske studentene som tok emnet i forhold til de utenlandske studentene. Programlederen mente det kunne finnes årsaker utover at utenlandske studenter er dyktigere enn norske studenter, blant annet at utenlandske studenter har et større gjennomføringspress. Videre ble Garipzanovs ønske om obligatorisk oppmøte tatt opp. Undervisningskoordinatoren støttet dette, og mente generelt at det burde bli stilt strengere krav til studentene. Han så for seg en ordning der det var et gitt antall undervisnings ganger som var obligatoriske. Studentrepresentanten var personlig ikke mot ideen om obligatorisk oppmøte, men sa at Historisk Studentforening stilte seg tvilende til om økt obligatorisk undervisning var en fornuftig løsning. Orning informerte om at hans tidligere arbeidsgiver, Høgskolen i Volda, hadde innført obligatorisk undervisning og at det hadde vært

en suksess. Han pekte også på at de som ikke møter opp til undervisningen gjør det dårligere på eksamen. Undervisningskoordinatoren trodde de emnene med minst obligatorisk aktivitet tiltrakk seg flest studenter. Studielederen sa at ved innføring av obligatorisk aktivitet må det gjelde på alle emnene, og at en slik ordning fører til mer administrasjon både for undervisere og administrasjonen. Studentrepresentanten lurte på hvor mye obligatorisk oppmøte det var på historieemnene, og studieleder informerte om at det var innført obligatorisk muntlig aktivitet på en rekke emner, men at dette ikke hadde fungert optimalt. Undervisningskoordinatorens råd til alle undervisere var å oppfordre sine studenter til å møte på undervisningen, og at han hadde hatt gode erfaringer med en slik oppfordring.

Neste evaluering var HIS4421 - War, Peace and the Nobel Peace Prize. Programleder bemerket at dette var det eneste rene realhistoriske masteremne som ble tilbudt på historie. På spørsmål fra programlederen svarte studielederen at de gode eksamensresultatene i emnet kunne forklares med at studentene som tok emnet var flinke studenter, særlig med tanke på de strenge opptakskravene på PECOS. Undervisningskoordinatoren bemerket at bare 26 studenter hadde vært oppmeldt i emnet og lurte på hva opptaksrammen hadde vært. Studieleder bekreftet at den var mye høyere enn 26. Studentrepresentanten mente dette delvis kunne forklares med at emnet gikk på våren, og at flesteparten av de nye masterstudentene da tok de tre obligatoriske emnene HIS4010, HIS4030 og HIS4110. Studieleder forklarte at Lundestad har emnet HIS2371 – Krig og konflikt om våren, og HIS4421 på høsten sammenfalt med utdelingen av Nobels Fredspris. Det var derfor vanskelig å endre tidspunktet for emnet, men informerte om at studentene som begynner på høsten kan rokke om på HIS4120 og HIS4110 hvis de ønsker det. Undervisningskoordinatoren noterte seg dette, og sa at hvis det ble aktuelt å opprette flere realhistoriske emner på 4000-nivå så burde de helst bli undervist i om våren. Når det gjaldt studentenes evaluering av emnet ble forskjellen mellom PECOS-studentene og historiestudentene tatt opp. Studieleder fortalte at i programrådet til PECOS hadde fagutvalget vært veldig kritiske til emnet og foreslått at emnet enten måtte endres drastisk eller legges ned. Studieleder var usikker på hvor mange studenter som stod bak dette, noe han heller ikke hadde fått et klart svar på fra studentene i programrådet. Det kom frem av evalueringen til Lundestad at det var en utfordring med den statsvitenskapelige teorien i forhold til forskjellen i forhåndskunnskap om dette blant PECOS-studentene og historiestudentene. Studentrepresentanten hadde et positivt inntrykk av emnet fra sine medstudenter, og det var enighet i rådet om at Lundestad ville gjøre de endringer han følte var nødvendig. Programlederen understreket også at emnet var et veldig godt tilbud til studentene, med en foreleser som hadde en enorm kunnskap om temaet.

Siste evaluering var HIS2354/4354 - The History of Consumer Society and its Discontents. Undervisningskoordinatoren stusset over at pensum, som bestod av tre kompendier, koster 1500 kroner. Eksamenskonsulent bekreftet dette, og gikk gjennom kostnadene for et slikt kompendium. Programleder informerte om databasene til Universitetsbiblioteket og at det bør være et mål å digitalisere pensumlitteraturen som i dag blir solgt som kompendium. Undervisningskoordinatoren la vekt på at artikler ikke kunne velges på grunn av tilgjengelighet på nett, men måtte velges ut på bakgrunn av artikkelens kvalitet. Han trodde heller ikke mange leste artikler på skjerm, og det ville også koste penger å printe ut artiklene på egenhånd. Studentrepresentanten og programlederen var enige i at det faglige kom først, men at med økt synliggjøring av tilgjengelige databaser ville både undervisere og studenter komme et stykke på vei. Programlederen bemerket seg også at studentene på historie ikke brukte nettbrett og e-bøker i særlig utstrekning. Eksamenskonsulent la til at e-bøker og nettbrett skapte nye utfordringer i forhold til referanser. Endring av font endret sidetallet. Programlederen sa seg enig i at dette var kronglete, men at det måtte refereres til kapittel og

avsnitt. Undervisningskoordinatoren mente dette ikke ga samme presisjonsnivå når det gjaldt referanser.

Programlederen mente instituttet i større grad måtte hjelpe nyansatte og gjennomføringskandidater med dere nye emner, og at denne innsatsen måtte gjøres på forhånd. Studielederen informerte om at HIS4090 – Masteroppgave i historie egentlig skulle vært evaluert, men at det bare hadde kommet inn to evalueringsskjemaer og derfor blitt droppet. Det ble en diskusjon rundt dette, og muligheten for å gjøre evalueringsskjemaet obligatorisk i forbindelse med innleveringen av selve oppgaven. Orning fortalte at de hadde gått for en slik løsning på Høgskolen i Volda, og at det hadde fungert godt. Programleder mente man kunne tolke antall innleverte evalueringsskjemaer positivt, og advarte mot evalueringstretthet. Han påpekte at det var viktig med målrettet evaluering, men at den mister sin betydning når det blir for hyppig og formålsløs.

5) Studentene har ordet.

Det første punktet til studentrepresentanten var internasjonalisering. HSF var klar over tiltakene om var blitt gjort og håpet på videre satsing. Studentrepresentanten viste også til studiekvalitetsrapporten, som viste til marginal vekst i utveksling av studenter og innreisende studenter til UiO. Programlederen informerte om disse tallene vil bli bedre, og at hvis vi hadde sett på tallene for et skoleår, høst 2012 og vår 2013, var det en vekst på 300 prosent fra foregående år i søkertallene for utveksling. Studieleder var enig i dette, og sa at internasjonaliseringskonsulenten, Helena Neumann, hadde gjort en kjempejobb med å få i stand nye avtaler. Et særlig satsningsområde var avtaler som tilbød emner i samtidshistorie, og Helena arbeidet videre med nye avtaler og flere plasser for våre studenter på Universitetet i Cambridge. Wolff informerte om at hun hadde ordnet en ny avtale i samtidshistorie med Universitetet i Pisa. Programleder avsluttet dette punktet med å si at fakultetet var fornøyd med marginal vekst. Han mente også at resultatene fra UiOs satsningsområder, slik som internasjonaliseringsåret 2012, ofte kommer året etter.

6) Eventuelt

Studieleder tok opp forslaget med en attest for masterstudenter som fullfører mastergraden på normert tid. Ideen hadde studielederen fått fra statsvitenskap og han mente den var i tråd med UiO politikk med å styrke gjennomføringen på studier. Erfaringene fra statsvitenskap var gode, og studieleder så for seg at dette kunne bli innført for nye masterstudenter fra og med høsten 2013. Det ble en diskusjon rundt dette. Det var enighet om at det måtte være klare regler for hvem som kunne få en slik attest, og at spørsmål rundt deltidsstudentene måtte være avklart. Studentrepresentanten sa det kunne være klare faglige grunner til at en student tok et semester ekstra, og at en slik attest synliggjorde problematikken om hvorvidt UiO var en studiefabrikk eller et sted der faglig kvalitet stod i sentrum. Orning var skeptisk til en slik attest og hva den sa om de som ikke gjennomførte på normert tid. Wolff mente en slik ordning var en god idé og at vi ikke måtte være redde for å belønne de flinkeste studentene. Programleder ba studieleder innhente mer informasjon fra SV om erfaringer og praksis med attest for masterstudentene.

Diskusjonssaker

1/13 Mentorordningen

Programleder gikk gjennom planleggingen og erfaringene fra mentorordningen. Han informerte om at den endelige evalueringen ikke var gjennomført, og at den ville være ferdig i løpet av mars. Det var lagt til rette for en videreføring av ordningen, men den endelige beslutningen om en eventuell videreføring av ordningen ville bli tatt etter at evalueringen var ferdig.

Planleggingen av mentorordningen ble satt i gang våren 2012. Planen hadde vært ti mentorer, men til semesterstarten var det bare blitt rekruttert seks mentorer og tilbudet med mentor ble gitt til cirka halvparten av de nye bachelorstudentene. Gruppene ble fordelt ut fra emnet HIS1100 – Eldre verdenshistorie, noe som skapte en del utfordringer. Særlig det at studentene kunne bytte gruppe frem til 1. september gjorde denne prosessen vanskelig. Den største utfordringen for mentorordningen skulle vise seg å være oppmøte, og selv med klart mandat til å mase på studentene hadde mentorene hatt en vanskelig jobb med å få studentene med. Dette førte til at mentorordningen i realiteten ble tilbudt alle nye bachelorstudenter på historie. Oppmøte på faglige arrangementer var noe bedre enn på rene sosiale arrangementer, men det var fortsatt lavt.

Wolff kom med et forslag til en eventuell videreføring av ordningen. Hun mente at læreransvaret knyttet til oppgaveskriving og referansebruk burde ligge hos de vitenskapelig ansatte. Det burde derfor bli viet et par timer til dette i forbindelse med undervisningen. Programlederen mente at det burde være ansatte masterstudenter som var mentorer. Han sa det var klare utfordringer for nye bachelorstudenter når de kom til universitetet, og at motstridende informasjon forvirret dem. Forskjellig praksis i referansebruk var et eksempel på dette. En idé fra programleder var at det ble innført en syvende dobbeltime i undervisningen, der mentorene kunne være med å hjelpe til med oppgaveskriving. Videre ønsket programlederen seg et fast møtested for mentorene og studentene, for eksempel Uglebo. Wolff mente det burde bli utarbeidet en mal for referanser og at motstridende informasjon måtte unngås. Hun støttet tanken om en syvende dobbeltime og et fast møtested. Hun ønsket seg noe som lignet på frokost med Bernt, som var faglig morsomt og som skapte engasjement. Orning var enig i dette, og at særemnelærerne kunne ta initiativ til for eksempel film og pizzakvelder. Studieleder syntes det var en fin tanke, men vanskelig å gjennomføre i praksis. Det var allerede undervisere som gjorde dette, men han mente det var vanskelig å få alle til å gjøre dette utover normal arbeidstid.

Studentrepresentanten informerte om at HSF ønsket at mentorordningen ble videreført og at den hadde potensial. Programleder lurte på om de som faktisk hadde møtt opp var studenter som allikevel ville ha fullført graden, men sa at hvis 2 eller 3 hadde kommet seg gjennom første studieår p.g.a. ordningen, så var den vellykket. Den store utfordringen er å få studentene til å møte opp, og når de ikke responderer på SMS er det vanskelig.

2/13 Rapport om kvinneandelen på historieprogrammene

Programleder gikk gjennom rapporten og det faktum at kvinneandelen på historieprogrammene i gjennomsnitt ligger på rundt 30 prosent for bachelor og master, mens tallene var bedre for årsenheten. Studieleder kommenterte rapporten og sa at den høye kvinneandelen på PECOs var motstridende i forhold til tanken om at den lave kvinneandelen

på historie kommer p.g.a. for mye krig og konflikt i faget. Undervisningskoordinatoren viste til en ekstern rapport om likestilling ved seksjon for historie ved IAKH. Her kom det frem til at andelen kvinner som fullførte masterstudiet hadde vært synkende de siste år, og at det var verdt å diskutere hvorvidt historie var et mannefag. Studentrepresentanten trodde kvinner var mer yrkesrettet i sitt valg av utdanning, og at det kunne forklare den høye kvinneandelen på SV sett i forhold til historie. Orning mente dette kunne være periodisk, og at tidsperioden som det her var snakk om kanskje var utypisk i forhold til historiefagets fokus og kvinneinteressen. Wolff mente vi kanskje måtte akseptere at interessen ikke var like stor hos kvinner som hos menn for historiefaget. Men hun mente også at noen temaer tiltrakk seg kvinner. Hun snakket om et emne hun ville opprette om renessansen, og at et tilsvarende emne i Roma tiltrakk seg 90 prosent kvinner. Orning mente dette bekreftet at temaprofil er viktig. Wolff trodde dette kunne ha sammenheng med samfunnsrelevans, der en kunne lære av sine feil og lære hva som gikk galt.

3/13 Studiekvalitetsrapporten for 2012

Programleder gikk gjennom studiekvalitetsrapporten. Han kommenterte førsteprioritetssøkerne på historie og sa at det var en positiv utvikling. Tallene for studiepoengproduksjon ble presentert, og programleder informerte om at noe av fallet i produksjonen på lavere grad kom som et resultat av at HIS1310 – Nyere norsk historie nå bare gikk én gang i semesteret. Det ble også spekulert i om strykprosenten på enkelte emner hadde vært høy, og eksamenskonsulentene bekreftet at sensorene hadde gitt uttrykk for lavt nivå på besvarelsene. Studielederen sa at strykprosenten ikke var tatt opp i rapporten, men at ingen av emnene hadde under C i karaktergjennomsnitt. Når det gjaldt fallet i studiepoengproduksjon på masternivå mente studieleder at det lave antallet innleverte masteroppgaver høsten 2012 delvis kunne forklarte nedgangen.

Programlederen diskuterte muligheten for å etablere en gruppe for undervisningsspørsmål. De ansatte han hadde snakket med om dette hadde vært positive, men de ville ha uttelling for et slikt arbeid i pliktregnskapet. Undervisningskoordinatoren mente nyansatte og gjennomføringsstipendiater kunne prate med han og John, samt at studieleder og studieadministrasjon var tilgjengelige. Han var usikker på om det trengtes flere nivåer og grupper for å hjelpe nye undervisere. Studieleder mente lærermøtene måtte fremmes ytterligere som en viktig arena, og at nye undervisere måtte ta opp spørsmål og problemstillinger der. Undervisningskoordinator sa at de nye underviserne måtte bli godt integrert, slik at de tør å stille spørsmål på lærermøtene. Wolff mente nyansatte trenger en samtale med kontorsjefen, slik at de får oversikt over hvem de kan spørre om hjelp. Hun mente også at det burde bli gitt klarere oppfordringer om å møte opp på lærermøtene. Programleder informerte om at de hadde mottatt en klage fra gjennomføringsstipendiatene. Mange av dem har aldri undervist og blir kastet rett ut i det. Undervisningskoordinatoren fastholdt at dette var hans jobb og ansvar, og at disse stipendiatene bør bli fanget opp.

Neste punkt var arbeidslivsrelevans og programleder informerte om HIS4050 – historieformidling som allerede var opprettet. På bachelornivå skulle et nytt formidlingsemne opprettes, HIS2050, som skulle bli undervist av Hallvard Notaker. Emnet skal gi opplæring i bruk av digitale medier i historiefaget.

Det siste punktet omhandlet klager og frafall på emner. Undervisningskoordinatoren kommenterte det høye antallet begrunnelser, og tilfeller der folk ba om begrunnelse selv om de fikk en A. Han lurte på om dette kunne forhindres ved at det ble gitt bedre

tilbakemeldinger tidligere i undervisningen. Han informerte også om at instituttet nå er pålagt å gi masterstudenter en skriftlig redegjørelse for eksamenskarakteren på masteroppgaven. Han syntes dette var en dårlig idé, særlig med tanke på at muntlig eksamen fungerte som en redegjørelse i seg selv. Undervisningskoordinatoren mente en potensiell fordel med skriftlig begrunnelse kunne være at det blir færre klager når studenten vet eventuelle svakheter på forhånd. Studentrepresentanten mente dette var en god idé med skriftlig begrunnelse, særlig med tanke på å forberede seg til muntlig eksamen.

Når det gjaldt frafallsprosenten på historieemnene var det fire emner med høyere frafall en 50 prosent. To av disse emnene var HIS2354 og HIS2140, som begge var utarbeidet og undervist av nyansatte. Programlederen mente bedre oppfølging av underviserne kunne hjulpet, og studieleder var enig i at de til dels var overlatt til seg selv.

3.4.2013

John McNicol
programleder

Ragnar Holst Larsen
programkonsulent